

POVEST O ZLATI RIBICI.

V zaduhli, temni izbi je ležala mati malega Tončka. Bila je bolna skoro že celo zimo; prehladila se je bila namreč pri pogrebu svojega moža.

Tonček, kateremu je bilo jedva šest let, je bil sedaj sam. Celó zimo je spletal košarice, da jih je potem prodajal ter kupil zanje kak krajcar za največjo silo.

In tudi včeraj — bil je lep zimski dan — se je napotil Tonček s svojimi košarami v bližnje mesto. Stopal je hitro, da bi bil še pred nočjo doma.

Dospel je v mesto. Kako mu je tu vse ugajalo! Velike hiše, prodajalne, cerkve, vse, vse, kar si človek le misliti more, vse je bilo tam!

„Kar tukaj bom začel,“ je dejal Tonček sampri-sebi, ter stopil v dvonadstropno hišo. Hodil je počasi, oprezno. Stal je dolgo pred durmi, a ni se upal pozvoniti.

Kar se začujejo koraki, in po stopnjicah se prikaže tolst gospod.

„Kaj pa bi rad?“ ga vpraša s prijaznim glasom, ter začne odklepati duri.

Tonček ni vedel kaj odgovoriti. Vzdignil je košarico ter rekel poluglasno: „Tukaj imam košarice, morebiti kupite eno?“

„Počakaj nekoliko,“ odvrne gospod in stopi v stanovanje.

Tonček pa je stal zamišljen pred durmi, tako da ni zapazil, ko je služkinja stopila v vežo.

„Koliko pa hočeš zanjo?“ ga vpraša z nekako nevoljnim glasom služkinja.

„Po grošu so,“ odgovori Tonček ter zaupno zre vanjo.

„Daj mi eno!“ reče služkinja Tončku ter mu ponudi groš.

Tonček vesel spravi denar ter hoče še nekaj reči, toda služkinja je zaloputnila vrata ter odšla.

Kako vam je bil vesel Tonček, ker je prodal košarico. Takoj je pozvonil zopet pri drugih vratih, in tudi tu so mu odkupili eno košarico.

Hodil je Tonček od hiše do hiše. Še nekaj košaric je imel in tudi te bi bil rad prodal. Tupatam je dobil kos kruha, ki ga je pa z veseljem shranil za bolno mamico.

Dospel je do lepe, visoke hiše. Tudi tu je pozvonil. Čakal je dolgo ter zrl v odprto sobo, ki je bila napolnjena z najlepšim pohištvom.

Obstrmel je Tonček ter nemo zrl v svetlo sobo; stopil je par korakov naprej. „Tu pa je ribica — zlata. Kako je lepa!“

Nem je opazoval Tonček stekleno posodo, v kateri se je igrala zlata ribica ter se podila semterja.

„Joj!“ je zakričal, hoteč jo uloviti. In res, ribica je plaho švigala v vodi, ter se zadela ob kamen — Tonček jo je pograbil in vzel iz vode . . .

Strašno se je premetavala v smrtnem boju, dokler se mu ni izmuznila iz roke ter padla na tla. Še en skok in ribica je obležala na tleh. Bila je mrtva.

Tonček pa je pograbil ribico ter jo položil zopet nazaj v vodo. A ribica ni plavala več, temuč ležala postrani, da se je videla plast njene srebrne strani.

„Mrtva je“ . . . je rekel sam pri sebi Tonček pa premetaval ribico zdaj na to, zdaj zopet na drugo stran.

A ribica se ni genila.

Kar se začujejo stopinje služkinje v bližnji sobi.

Tonček pa ni počakal, temuč zbežal, kolikor je le mogel, proti domu. A vedno mu je bila pred očmi mrtva zlata ribica.

Tonček je tekel skoro celo pot. Ustavil se je šele pred vasjo. Tam je videl znane otroške obraze svojih tovarišev, a ni bil z njimi več tako prijazen kot prejšnje dni.

„Kaj pa ti je, Tonček?“ ga je vprašal sosedov Jurček, ki je ravno podil krave na vodo.

„Nič mi ni, nič,“ odgovori Tonček, pa stopi v hišo, kjer je ležala njegova bolna mati.

„Dober večer, mati,“ je pozdravil Tonček mater, ki je ravno vstala iz postelje ter stopila k oknu.

„O dober večer, dobro, da si prišel!“

„Da, mati, in skoro vse sem prodal in kruha sem tudi dobil, pogledjte. Hej! to bo večerja.“

Mati in Tonček sta sedla za mizo ter štela izkupljeni denar.

„He, mati tri goldinarje, pomislite, tri goldinarje!“ zakriči z veseljem Tonček ter vesel skoči raz stol po koncu.

„Priden si bil, Tonček, res priden; le tako dalje, potem boš pa za Veliko noč dobil novo obleko.“ Tako je mati hvalila Tončka ter stala pri ognjišču in pripravljala večerjo.

Tonček pa je sedel pri oknu ter tiho in zamišljeno gledal otroke, ki so se igrali vojake.

„Zakaj pa si zdaj tako žalosten? Kaj se ti je zgodilo?“ ga vpraša mati. Tončku se je videlo, da je v zadregi.

Naposled pa vendar začne pripovedovati vse od začetka do konca o čudolepi ribici, kakršne še ni videl nikoli poprej.

Mati pa ga je pokarala, češ, to ni lepo, da je potem tako zbežal, in naročila mu je tudi, da se mora vrniti jutri v mesto ter prositi odpuščanja.

In res drugo jutro je šel Tonček v mesto k znani rodbini. Tam so mu vse odpustili. V posodi, kjer je plavala nekdanj tista zlata ribica, je bila zdaj že druga, ki je bila še dokaj lepša od poprejšnje.

In zopet je bil Tonček vesel, zopet se je igral s svojimi tovariši.

Kmalu je tudi mati ozdravela, in tedaj sta skupaj hodila v mesto in še mnogokrat videla zlato ribico.

Tonček se pa odslej ni več dotaknil tuje stvari, kajti dobro si je zapomnil materin pregovor: „Kar ni tvoje, tega se ne dotikaj!“

Vera.

